Een Strijd tegen 't Recht

:: DOOR OTTO HÖCKER ::

(5) TWEEDE HOOFDSTUK. (Vervolg.)

De geboortedatums, de namen van mijn ouders, de plaats van mijn herkomst, alles komt haarfijn uit . . . Wie mijn meisjesnaam kent, moet ook na een blik in deze papieren mij voor schuldig aanzien . . . Dat is het vreeselijkste. O Ned, hoe heb ik geleden, hoe gesidderd reeds weken lang! Ik dacht dat iedereen in 't geheim alles wist, ieder oogenblik verwachtte ik schimp en spot, en dacht ik dat ik zou gemeden worden door hen, die mij nu nog als kunstenares hoogachten. Het verwondert me, dat de vele slapelooze nachten mij nog niet krankzinnig hebben gemaakt!"

„Arme, lieve Ethel."

Ontroerd sloeg hij zijn arm om haar heen en trok haar naar zich toe.

„Maar waarom heb je mij niet aanstonds vertrouwd? In zulk een wespennest moet men met ruwe hand ingrijpen. Zulke boeven hooren in het tuchthuis, en waarachtig, ik zal dien Huntington niet ontzien, al is hij mijn neef, evenmin als Ralph."

Dreigend balde hij de vuist.

Ethel echter zag hem met een droevig lachje aan.

„Ach Ned, je weet nog niet alles. Al mag ik je ook getroost in de oogen zien, ik heb toch veel schande te verbergen, die mij zeer zwaar weegt . . . Ja, zie mij maar niet zoo verwonderd aan, niet voor niets heeft mij kommer en verdriet reeds lang terneer gedrukt! Je weet niet, wat het mij al deze weken gekost heeft, jou en de heele wereld een onverschillig, vroolijk gezicht te laten zien, terwijl mijn hart vol vertwijfeling was."

„Maar wat kan je zoo terneerdrukken?" riep de advocaat. „Deze zoogenaamde bewijzen zijn toch al uit hun aard zwak en belachelijk, wijl jij immers gemakkelijk het tegenbewijs kunt leveren, dat de een of andere misdadigster, die jouw familieverhoudingen goed kent, jouw naam misbruikt heeft!"

„Dat is het juist," antwoordde de kunstenares droevig. „Als ik nu de misdadigster eens niet opsporen kan, omdat... zij mijn zuster is?"

Fluisterend als een zucht, waren die laatste woorden over haar lippen gekomen.

De jonge man was bleek geworden; verschrikt zag hij haar aan.

„Is dat zoo?"

Ethel knikte.

„Maar spreek niet verder, Ned, je moet eerst alles hooren."

De hand aan het voorhoofd bleef zij eenige oogenblikken zwijgend nadenken.

„Je weet eigenlijk nog heel weinig van mijn verleden," begon zij toen. „Vroeger heb ik je wel eens gezegd, dat ik in Dubuque in den staat Iowa geboren ben, en dat mijn reeds lang overleden vader Geo H. Winkers, een even gezien als welgesteld koopman was. Zooals ik je verder zei, wat in onze kringen ook algemeen bekend is, bracht ik de laatste tien jaren door in Europa, eerst twee jaren op het niet ver van Londen gelegen landgoed van een broeder mijner moeder, en na diens dood leefden wij in Parijs, waar mijn stem geschoold werd. Sinds drie winters ben ik aan de Opera hier — doch dat weet je, even goed als het je bekend is, dat ik mijn meisjesnaam Nelly Winkers in Ethel Hastings veranderde, wijl ik dacht dat het voor het succes van mijn tooneelloopbaan raadzamer zou zijn, een goedklinkenden naam te dragen. Ik heb dan ook tegen niemand ooit ontkend, dat ik een aangenomen naam had . . ."

„En wie wilde je hiervan een verwijt maken, liefste? Juist bij het theater beteekent het uiterlijke reeds het halve succes, al moge dan de andere, moeilijker helft alleen door het genie bereikt kunnen worden."

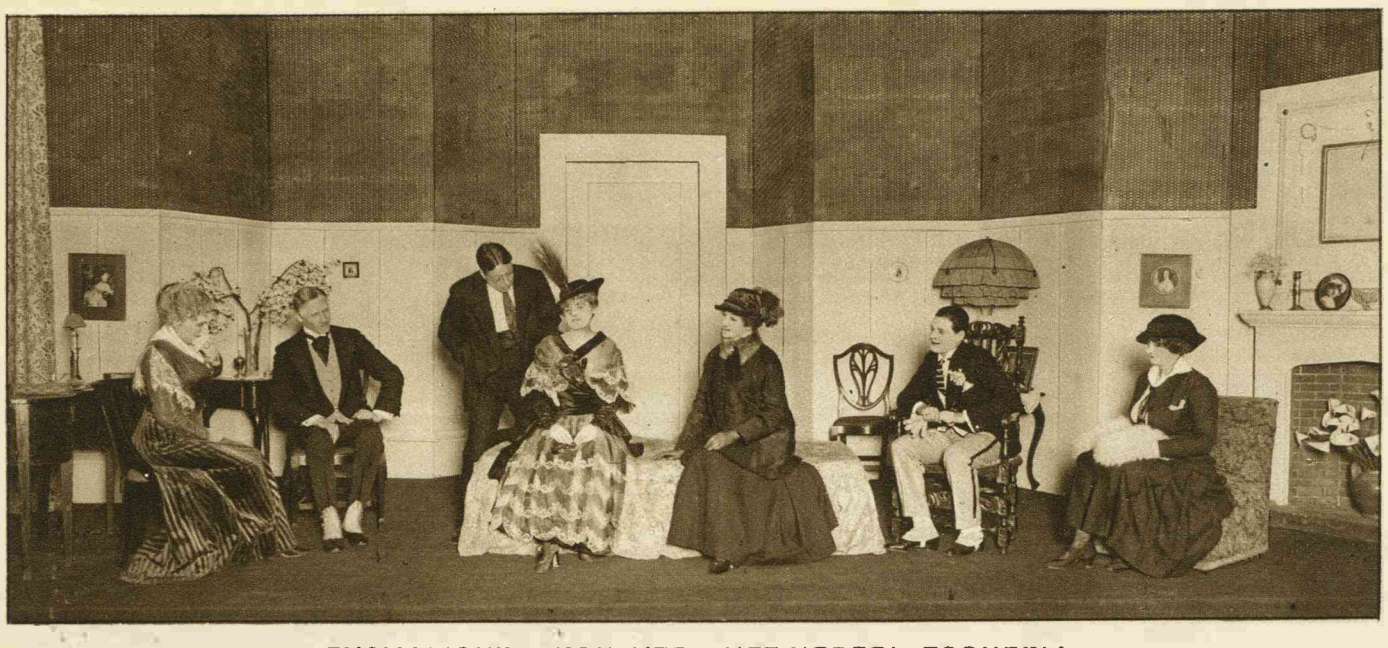
Ethel knikte slechts verstrooid.

„Zie, nu komt, wat ik je tot dusverre verzwegen heb. Tusschen den dood van mijn vader, die mij, toen ik nauwelijks eenige maanden oud was, reeds ontviel, en de volle zeventien jaren later sinds ik met mijn moeder naar Londen ging, ligt de tragedie onzer familie. Een jaar na den dood van mijn vader hertrouwde mijn moeder, en wel met den zaakgelastigde dien mijn vader zelf, toen hij door een spoorwegongeluk maanden lang hopeloos op het ziekbed was geworpen, zorgvuldig onder zijn vrienden had uitgezocht. Robert Walter — zoo heette hij — was tot dan toe voor een eerlijk karakter doorgegaan, hij verstond de kunst zich algemeen bemind te maken, en daar mijn moeder wegens de zeer uitgebreide zaak niet zonder raadsman en beschermer kon blijven voortleven, huwde zij hem. . . Maar van dien dag af begon ons ongeluk. Die man bracht schande en oneer over moeder en mij."

„Arme Ethel!" onderbrak Ned medelijdend. „Wat moet je geleden hebben."

„Weinig in vergelijk met de laatste maanden," antwoordde de kunstenares weemoedig. „Maar luister. Tot dusverre waren wij een der voornaamste families van Dubuque. Zooals ik zei, hield ook Walter zich in het begin zeer goed; hoe dikwijls heeft mijn moedertje mij dit onder tranen verzekerd! Hij werd eerst ruw en verkwistend, toen hij zich door het huwelijk veilig wist en meende dat het niet langer noodig was, een huichelachtig masker te dragen. Ik was nauwelijks twee jaren toen mijn zuster Lise ter wereld kwam, en van dat oogenblik af kan ik mij moeilijk herinneren mijn moeder ooit anders dan weenend en treurend gezien te hebben. Dit werd aldoor erger, hoe lichtzinniger mijn stiefvader werd, de familie, het huis en de zaak steeds meer verwaarloosde, en ons door spel en drank aan den rand van algeheelen ondergang bracht.

„Eindelijk kwam het tot een catastrof, die ons in Dubuque verder geheel onmogelijk maakte. Mijn stiefvader had publieke gelden verduisterd en als in een vlucht ging het bij nacht en ontij langs omwegen hier naar New York.

„PYGMALION". — KON. VER. „HET NEDERL. TOONEEL".

Wederoptreden van mevrouw Greta Lobo-Braakensiek in G. B. Shaw's „Pygmalion". In bovenstaande scène uit het derde bedrijf, komen voor van links naar rechts: Mevrouw Higgins — Wilh. Schwab-Welman; Kolonel Pickering — Folkert Kramer; Prof. Henry Higgins — Louis Gimberg; Eliza — Greta Lobo-Braakensiek; Mevr. Eynford Hill — Betsy van Berkel; George — Theo Frenkel Jr.; Clara — Jeanne Timrott Hopman. (*foto Couvée.*)

„Laat me over al de ellende die wij toen beleefden zwijgen. Hij dacht, dat men hem overal vervolgde en vluchtte met zijn familie van den eenen staat naar den anderen. De honger was onze dagelijksche gast. Vreeselijke tooneelen tusschen mijn ouders waren aan de orde van den dag.

„Ongeveer twee jaren gingen op deze manier voorbij. Toen werd het spoor van mijn stiefvader ontdekt. Men nam hem gevangen en hij werd te Iowa uitgeleverd, waar hij tot vier jaren gevangenisstraf veroordeeld werd. Dat hoorden wij eerst later, toen wij al op het landgoed van mijn oom vertoefden. Tusschen mijn moeder en hem was het sinds lang tot een algeheele breuk gekomen; moeder had zich tot haar broer om hulp gewend, en wij hadden slechts op reisgeld gewacht, om den overtocht te regelen."

Uitgeput hield zij op. Maar bijna heftig voer zij uit, toen de advocaat vol medelijden haar hand streelde en haar verzocht zich zoo niet op te winden.

„Neen, je zult eerst alles hooren! In de gelukkige jaren van vrede vergat ik alle ellende, die ik dag in dag uit als opgroeiend meisje heb moeten aanschouwen; nu ik voor den eersten keer er weer over spreek, staat het ook weer duidelijk voor mijn geest . . ."

Zij sidderde.

„Maar ik vergat nog, je van Lise te spreken. Ofschoon twee jaren jonger, werd zij meer dan eens voor de oudste van ons aangezien; zij was toen meer ontwikkeld dan ik, vroeg rijp, en had een goed karakter. Wij geleken tweelingen, beiden het evenbeeld van moeder, Lise wel meer dan ik, daar zij ook haar grijze oogen bezit, terwijl ik de zwarte oogen van mijn vader geërfd heb . . . Maar overtuig je zelf."

Zij sprong op en snelde naar een pronkkastje toe, waaruit zij een fotografiealbum te voorschijn haalde.

„Hier zijn onze portretten; moeder bewaarde ze tot het laatste oogenblik toe als een heiligdom. Zij kon de wreede ontgoocheling van haar tweede huwelijk niet te boven komen; ik geloof echter dat zij mijn stiefvader tot op het laatste oogenblik liefgehad heeft. In de laatste heldere oogenblikken vóór haar sterven, verlangde zij nog naar hem . . . Doch dat doet er nu niet toe; hier zijn de portretten."

„Raad eens, van wie die twee zijn?"

Ned Whistler staarde verwonderd naar twee naast elkaar staande portretten, welke een en hetzelfde meisje schenen voor te stellen.

„Men moet al heel scherp toezien om een onderscheid te kunnen ontdekken. Aan de oogen kan men jullie onderscheiden; het portret geeft de lichte oogen van je halfzuster scherp weer . . . en toch," voegde hij er inniger aan toe, „er is nog een grooter onderscheid: reeds op dit portret ben je zoo zachtzinnig, zoo lief en oprecht, juist gelijk je nu in mijn hart leeft . . . Neen, voor mij kan er geen gelijkenis bestaan."

Zij was rood geworden en streelde hem met een zaligen oogopslag.

„Ach Ned, je bent zoo goed! Wat zouden wij gelukkig kunnen zijn, zoo die doodgewaande schimmen van vroegere jaren niet dreigend ontwaakt waren."

Hij echter hield haar met beide handen vast.

„Meisje, geloof toch aan mijn liefde! Wat heb jij te maken met jouw onwaardige bloedverwanten? Heb ook ik niet, door dien verwenschten Huntington, een zwart schaap in mijn familie? Jouw kunst schonk je een eigen beteekenis! Neen, Ethel, wanneer er iets in onze liefde is dat mij treurig maakt, dan is het alleen déze gedachte, dat jij en jij alleen altijd de gevende bent, terwijl ik slechts ontvang. Dat zou mannentrots kunnen breken en echt gelukkig-zijn kunnen verhinderen, zoo ik je niet zóó oneindig liefhad, dat ik dat alles geringschat!"

Zij legde toen haar wang tegen de zijne.

„Ach Ned, nu zie ik in, hoe verkeerd ik gedaan heb, door jou van 't begin af niet alles te zeggen. Doch zie, er kwam nog iets anders bij. Gedurende al die jaren had ik mijn stiefvader en Lise half vergeten, reeds lang treurde ik over hen als dooden, nu echter . . ."

Zij onderbrak zich zelf.

„Ik moet je nog over Lise iets mededeelen... Voor haar was New York de zekere ondergang. De treurige verhoudingen thuis hadden haar vroeg rijp gemaakt. Vooral hier in de wereldstad was zij niet meer te houden. Toen zij zestien jaren oud was, werkte zij op een fabriek. Dat was het ergste. O liefste, moeder maakte iederen cent ten nutte, en ook ik werkte gaarne! Lise echter kwam 's avonds niet naar huis en slenterde tot laat in den nacht op straat rond. Schelden hielp niets, haar vader nam haar bovendien tegen moeder in bescherming: hij was nu eenmaal gek op haar en werkelijk; men kon moeilijk boos zijn op het knappe, levenslustige ding.

„Op zekeren nacht kwam zij niet terug, alle zoeken was tevergeefsch. Wij konden slechts vermoeden, dat zij door gewetenlooze menschen, die van haar onervarenheid en lichtzinnigheid gebruik maakten, ontvoerd was. Ten slotte werd vader gevangengenomen. Ooms brief kwam, die ons naar Londen riep, en van toen af hield iedere betrekking met mijn stiefvader op. Tevreden en gelukkig ging moeders en mijn leven voorbij, en al wat voorafgegaan was, scheen ons nog slechts een booze, vreeselijke droom. Toen stierf moeder; ik stond alleen. Mijn spoedige succes op het tooneel deed mij die eenzaamheid beter verdragen. Ik kwam naar hier, ten slotte leerden wij elkaar kennen, en mijn geluk scheen volkomen te zijn, toen voor ongeveer twee maanden . . . O, het was als een donderslag aan een helderen hemel!

„Toevallig leerde ik op jouw kantoor je neef Huntington kennen. Jij zelf stelde hem aan mij voor, en ik verzeker je, ik had toen zijn bestaan nooit vermoed. Het ontging mij niet, dat de man, toen hij mij zag, een merkbare verwondering aan den dag legde; en ook maakten zijn doordringende vragen naar mijn familiebetrekkingen, mijn afkomst enz., een zonderlingen indruk op mij. Daar ik van dit alles echter nooit een geheim gemaakt had, zei ik hem de volle waarheid. Stel je nu mijn verbazing voor, toen deze man eenige weken later hier in mijn woning verschijnt en mij niet zonder vertoon verklaart, dat er nu lang genoeg comedie gespeeld was en dat hij aanspraak maakte op zijn rechten als echtgenoot. Voor ik nog wist, wat dit moest beduiden, hield hij mij reeds een akte voor . . . Doch ik heb me een afschrift verschaft! Overtuig je en maak daaruit op welk leed mij bereid werd."

Andermaal was zij naar een schrijftafel in het aangrenzende vertrek gesneld en kwam nu met een ijzeren kistje terug, waaruit zij eenige papieren te voorschijn haalde.

Toen de advocaat ze in handen nam, verbleekte hij.

(Wordt Vervolgd)